

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bořivoje Hájka a soudců JUDr. Jaroslava Chmelíka, Ph.D. a JUDr. Martiny Vršanské ve věci žalobkyně [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem v [REDACTED], zastoupené JUDr. Jiřím Podhajským, advokátem se sídlem v Ostravě, Hrušovská 3, proti žalované [REDACTED] s.r.o., se sídlem v [REDACTED] IČO: [REDACTED], zastoupené Mgr. Tomášem Gartšíkem, advokátem se sídlem v Brně, Novobranská 14, o **neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru**, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu ve Svitavách ze dne 14.12.2006, č.j. 12C 89/2006-81, **t a k t o :**

I. Rozsudek okresního soudu se **p o t v r z u j e .**

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady odvolacího a dovolacího řízení 17.150,- Kč k rukám jejího zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozsudkem okresní soud určil, že okamžité zrušení pracovního poměru žalobkyně u žalované učiněné dopisem žalované ze dne 20.7.2006 je neplatné (výrok I). Ve výroku II okresní soud žalované uložil, aby žalobkyni nahradila náklady řízení 1.000,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Okresní soud vyšel ze zjištění, že žalobkyně se dne 27.6.2006 dostavila do zaměstnání na odpolední směnu ve výrobně žiletek, pracoviště potisku, pod vlivem alkoholu a podle dechové zkoušky jí bylo naměřeno 1,7 promile alkoholu v krvi. Žalobkyně na výzvu žalované opustila pracoviště a bezprostředně v následujících dnech nastoupila na protialkoholní léčení. Žalovaná pak dopisem ze dne 20.7.2006 ukončila pracovní poměr žalobkyně u žalované okamžitým zrušením podle § 53 odst. 1 písm. b/ zákoníku práce pro porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem, právě z toho důvodu, že žalobkyně dne 27.6.2006 nastoupila do práce pod vlivem alkoholu. Okamžité zrušení pracovního poměru bylo žalobkyni doručeno dne 25.7.2006 a téhož dne žalobkyně sdělila žalované, že nesouhlasí s okamžitým zrušením pracovního poměru a trvá na svém dalším zaměstnání. Okresní soud uzavřel, že okamžité zrušení pracovního poměru, jehož neplatnosti se žalobkyně touto žalobou domáhá, má požadovanou písemnou formu. Listina byla žalobkyni doručena a důvod pro okamžité zrušení pracovního poměru je v ní vymezen v souladu s ust. § 55 zákoníku práce. Toto okamžité zrušení pracovního poměru bylo dáno ve lhůtě dle § 53 odst. 2 zákoníku práce a žaloba o jeho neplatnost podána k soudu ve lhůtě dle § 64 zákoníku práce. Okresní soud dále posuzoval, zda důvod uplatněný žalovanou pro okamžité zrušení pracovního poměru se žalobkyní byl naplněn, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Uzavřel, že žalobkyně sice porušila povinnost, kterou jí výslovně stanovil pracovní řád, s nímž byla seznámena, pokud se dostavila na pracoviště pod vlivem alkoholu. Tím nepochybně porušila pracovní kázeň. Okresní soud však přihlédl k tomu, že žalobkyně je u žalované a jejích právních předchůdců zaměstnána již po dlouhou dobu, dosahuje dobrých pracovních výsledků a v minulosti se nedopustila porušení pracovní kázně. Okresní soud sice uvážil, že pracoviště, na němž žalobkyně vykonává práci, je svým charakterem relativně nebezpečné ve vztahu k ochraně zdraví zaměstnanců, avšak přihlédl také k tomu, že žalobkyně bezprostředně po popsane události nastoupila protialkoholní léčbu. Po zhodnocení všech těchto okolností

okresní soud uzavřel, že se žalobkyně sice dopustila porušení pracovní kázně, které však nelze hodnotit jako zvláště hrubé. Uzavřel také, že po žalované bylo možno spravedlivě požadovat ve smyslu ust. § 59 odst. 4 zákoníku práce, aby žalobkyni nadále zaměstnávala. Proto žalobě vyhověl.

Proti rozsudku okresního soudu podala odvolání žalovaná. Nevznesla výhrady proti skutkovým závěrům okresního soudu, avšak právní závěry vyjádřené v napadeném rozhodnutí pokládá za nesprávné. Žalovaná setrvala na svém názoru, že s ohledem na charakter provozu, v němž žalobkyně byla zaměstnána, nelze její příchod na pracoviště v silně podnapilém stavu hodnotit jinak, než jako porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem podle § 53 odst. 1 písm. b/ zákoníku práce. Navíc za situace, kdy žalovaná vymezila v pracovním řádu, s nímž byla žalobkyně seznámena, jako porušení pracovní kázně zvláště hrubým způsobem i požívání alkoholických nápojů v pracovní době. Žalovaná nesouhlasila rovněž s názorem okresního soudu, že po ní bylo možno spravedlivě požadovat, aby žalobkyni nadále zaměstnávala. Poukázala na skutečnost, že hladina alkoholu v krvi u žalobkyně byla poměrně vysoká a že jednání žalobkyně by mohlo být kvalifikováno i jako trestní čin dle § 201 trestního zákona ve znění účinném v době porušení pracovní kázně žalobkyní, případně jako přestupek. Žalovaná zdůraznila, že pracoviště žalobkyně bylo pracovištěm nebezpečným, ve kterém bylo nakládáno s kovovými pásky, z nichž se vyrábí čepelky žiletek, jakož i s kyselinami, kterými je prováděno leptání potisku na tyto čepelky. Pobyt zaměstnance na tomto pracovišti je proto z hlediska provozu nebezpečnější než na jiných, např. administrativních pracovištích a i z tohoto důvodu je dána větší závažnost porušení pracovní kázně ze strany žalobkyně. Žalovaná navrhla změnu napadeného rozsudku a zamítnutí žaloby.

Žalobkyně navrhla potvrzení rozsudku okresního soudu jako věcně správného.

Odvolací soud rozsudkem č.j. 22 Co 299/2007-111 ze dne 18.9.2007 rozsudek okresního soudu změnil a žalobu zamítl.

K dovolání žalobkyně Nejvyšší soud České republiky v Brně rozsudkem č.j. 21 Cdo 1406/2008-137 ze dne 22.1.2009 rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Ve svém rozsudku uvedl, že odvolací soud se dostatečně nezabýval všemi okolnostmi věci, zejména

nezvážil, že žalobkyně byla dlouhodobou zaměstnankyní žalovaného, dosahovala dobrých výsledků a jednalo se u ní o vůbec první pochybení. Nehodnotil dostatečně osobu žalobkyně ani to, zda a jaké následky porušení pracovní kázně žalobkyní mělo obecně i z hlediska vztahu k ostatním zaměstnancům. Také se odvolací soud dle názoru Nejvyššího soudu nedostatečně zabýval otázkou, zda po žalované bylo možno spravedlivě požadovat, aby žalobkyni zaměstnávala do uplynutí výpovědní lhůty.

Odvolací soud znovu přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že z pohledu závazného právního názoru Nejvyššího soudu ČR po opětovném zhodnocení všech Nejvyšším soudem zmíněných okolností věci nelze pokládat odvolání žalované za důvodné.

Podle odvolacího soudu okresní soud ve věci provedl dokazování v potřebném rozsahu. Provedené důkazy náležitě zhodnotil a na základě nich dospěl k odpovídajícímu závěru o skutkovém stavu věci. Ten byl také mezi účastníky nesporný. Okresní soud věc posoudil správně i po právní stránce.

Tento závěr je nutno učinit právě s přihlédnutím k obsahu rozhodnutí Nejvyššího soudu v této věci.

Bylo prokázáno, že žalobkyně pracovala při obsluze stroje, na němž je zpracováván tenký kovový pásek, když je potiskován směsí kyselin a následně lámán na žiletky a ukládán do stojánek. Strojů je v hale umístěno více, jsou obsluhovány více zaměstnanci. Podle odvolacího soudu jde tedy nepochybně o pracoviště, kde je namístě dbát zvýšené opatrnosti a zodpovědnosti, jakož i soustředění, v zájmu předcházení úrazům. Proto se odvolací soud domnívá, že právě na tomto pracovišti by neměl zaměstnanec práci vykonávat pod vlivem alkoholu a stane-li se tak, je třeba tuto situaci hodnotit zvláště pečlivě. Obecná zásada nepřípustnosti alkoholu na pracovišti a při výkonu práce se na tomto konkrétním pracovišti jeví ještě významnější. Lze dodat, že žalobkyní předložená kategorizace pracoviště o povaze pracoviště z tohoto pohledu nic nevypovídá, neboť hodnotí vliv samotného pracoviště na zdraví zaměstnance při výkonu jeho práce.

Z obsahu spisu ovšem také vyplývá, že žalobkyně byla u žalované, respektive u jejích právních předchůdců zaměstnána a tuto práci vykonávala od roku 1976. Námitka žalované, že podnik zakoupila nedávno, nemá význam, neboť podstatným není

jak dlouho žalobkyně pracuje právě pro žalovanou, ale jak dlouho vykonává tuto práci, aniž by se dopustila porušení pracovní kázně či aniž by byly k její práci výhrady. Mezi účastníky je nesporným, že u žalobkyně nedošlo od roku 1976 nikdy k porušení pracovní kázně. Také nebylo prokázáno, že by se žalobkyně někdy dostavila na pracoviště pod vlivem alkoholu nebo že by na pracovišti alkohol požila. Příznivé hodnocení osoby žalobkyně plyne z vyjádření odborové organizace. Žalobkyně je ve věku, kdy se obecně jeví možnost získání zaměstnání obtížnější. Bezprostředně po porušení pracovní kázně začala žalobkyně řešit problémy, které k tomuto porušení u ní vedly, tedy nastoupila léčbu, která byla zaměřena nejen na její problém s alkoholem ale i na její psychické potíže.

Za těchto okolností odvolací soud uzavírá, že se na straně žalobkyně sice jednalo o závažné porušení pracovní kázně. Avšak s ohledem na osobu a věk žalobkyně, na postoj, jaký ke svému pochybení zaujala a na skutečnost, že v důsledku jejího porušení pracovní kázně nebyla nikomu způsobena žádná škoda, bylo možno po žalované spravedlivě požadovat, aby strpěla setrvání žalobkyně v pracovním poměru po dobu výpovědní lhůty. Namíste tedy mohl být spíše postup podle § 46 odst. 1 písm. f) zákoníku práce ve znění platném do 31.12.2006.

Ze shora uvedených důvodů odvolací soud tedy uzavřel, že žalovanou uplatněný důvod okamžitého zrušení pracovního poměru u žalobkyně nebyl naplněn, a proto podle § 219 o.s.ř. napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil včetně správného nákladového výroku.

Podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. je žalovaná povinna nahradit žalobkyni náklady dovolacího a odvolacího řízení. Náklady dovolacího řízení jsou představovány odměnou advokáta 7.500,- Kč podle vyhl. č. 484/2000 Sb., dvěma paušálními náhradami hotových výdajů advokáta po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a soudním poplatkem z dovolání 5.000,- Kč. Náklady odvolacího řízení jsou představovány odměnou advokáta 3.750,- Kč podle vyhl. č. 484/2000 Sb. za jeden úkon právní pomoci, jednou paušální náhradou hotových výdajů advokáta po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Ty je žalovaná povinna zaplatit k rukám zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku není přípustné ani dovolání, ledaže by dovolací soud dospěl k závěru, že toto rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam a dovolání účastníka podané ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto usnesení prostřednictvím Okresního soudu ve Svitavách k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně, by sám připustil.

V Pardubicích dne 16. dubna 2009

JUDr. Bořivoj Hájek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]

[redacted]